इत्येवमुक्त्वा पुरुषप्रवीरस्तं कीचकं क्रोधसरागनेत्रः । आस्रस्तवस्त्राभरणं स्फुरन्तमुद्भ्रान्तनेत्रं व्यसुमुत्ससर्ज्ज ।
निष्पिष्य पाणिना पाणिं सन्दष्टौष्ठपुटं बली । समाक्रम्य च सङ्क्रुद्धो बलेन बलिनां वरः ।
तस्य पादौ च पाणी च शिरो ग्रीवाञ्च सर्व्वशः । काये प्रवेशयामास पशोरिव पिनाकधृक् ।
तं संमथितसर्व्वाङ्गं मांसपिण्डोपमं कृशं । कृष्णाया दर्शयामास भीमसेनो महाबलः । ७८०
उवाच च महातेजा द्रौपदीं योषितां वरां । पश्यैनमेहि पाञ्चालि कामुकोऽयं यथाकृतः ।
एवमुक्त्वा महाराज भीमो भीमपराक्रमः । पादेन पीडयामास तस्य कायं दुरात्मनः ।
ततोऽग्निं तत्र प्रज्वाल्य दर्शयित्वा तु कीचकं । पाञ्चालीं स तदा वीर इदं वचनमब्रवीत् ।
प्रार्थयन्ति सुकेशान्ते ये त्वां शीलगुणान्वितां । एवन्ते भीरु बध्यन्ते कीचकः शोभते यथा ।
तत् कृत्वा दुष्करं कर्म्म कृष्णायाः प्रियमुत्तमं । तथा स कीचकं हत्वा गत्वा रोषस्य वै शमं । ७८५
आमन्त्र्य दौपदीं कृष्णां क्षिप्रमायान्महानसं । कीचकं घातयित्वा तु द्रौपदी योषितां वरा ।
प्रहृष्टा गतसन्तापा सभापालानुवाच ह । कीचकोऽयं हतः शेते गन्धर्व्वैः पतिभिर्म्मम ।
परस्त्रीकामसंमत्तस्तत्रागच्छत पश्यत । तच्छ्रुत्वा भाषितं तस्या नर्त्तनागाररक्षिणः ।
सहसैव समाजग्मुरादायोल्काः सहस्रशः । ततो गत्वाऽथ तद्देशं कीचकं विनिपातितं ।
गतासुं ददृशुर्भूमौ रुधिरेण समुक्षितं । पाणिपादविहीनन्तु दृष्ट्वा च व्यथिताऽभवन् । ७९०
निरीक्षन्ति ततः सर्व्वे परं विस्मयमागताः । अमानुषकृतं कर्म्म तं दृष्ट्वा विनिपातितं ।
क्वास्य ग्रीवा क्व चरणौ क्व पाणी क्व शिरस्तथा । इति स्म तं परीक्षन्ते गन्धर्व्वेण हतं तदा ।
इति श्रीमहाभारते विराटपर्व्वणि कीचकबधपर्व्वणि कीचबधे द्वाविंशोऽध्यायः ॥ २२ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तस्मिन्काले समागम्य सर्व्वे तत्रास्य बान्धवाः । रुरुदुः कीचकं दृष्ट्वा परिवार्य्य समन्ततः ।
सर्व्वे संहृष्टरोमाणः सन्त्रस्ताः प्रेक्ष्य कीचकं । तथा सम्भिन्नसर्व्वाङ्गं कूर्म्मं स्थल इवोद्धृतं ।
पोथितं भीमसेनेन तमिन्द्रेणेव दानवं । संस्कारयितुमिच्छन्तो वहिर्नेतुं प्रचक्रमुः । ७९५
ददृशुस्ते ततः कृष्णां सूतपुत्राः समागताः । अदूराच्चानवद्याङ्गीं स्तम्भमालिङ्ग्य तिष्ठतीं ।
समवेतेषु सर्व्वेषु तामूचुरुपकीचकाः । हन्यतां शीघ्रमसतीं यत्कृते कीचको हतः ।
अथ वा नैव हन्तव्या दह्यतां कामिना सह । मृतस्यापि प्रियं कार्य्यं सूतपुत्रस्य सर्व्वथा ।
ततो विराटमूचुस्ते कीचकोऽस्याः कृते हतः । सहानेनाद्य दह्येम तदनुज्ञातुमर्हसि ।
पराक्रमन्तु सूतानां मत्वा राजाऽन्वमोदत । तैरिन्ध्याः सूतपुत्रेण सह दाहं विशाम्पतिः । ८००
तां समासाद्य वित्रस्तां कृष्णां कमललोचनां । मोमुह्यमानां ते तत्र जग्मुः कीचका भृशं ।
ततस्तु तां समारोप्य निबध्य च सुमध्यमां । जग्मुरुद्यम्य ते सर्व्वे श्मशानाभिमुखास्तदा ।
ह्रियमाणा तु सा राजन् सूतपुत्रैरनिन्दिता । प्राक्रोशन्नाथमिच्छन्ती कृष्णा नाथवती सती ।
॥ द्रौपद्युवाच ॥ जयो जयन्तो विजयो जयत्सेनो जयद्बलः । ते मे वाचं विजानन्तु सूतपुत्रा नयन्ति मां ।
येषां ज्यातलनिर्घोषो विस्फूर्जितमिवाशनेः । व्यश्रूयत महायुद्धे भीमघोषस्तरस्विनां । ८०५